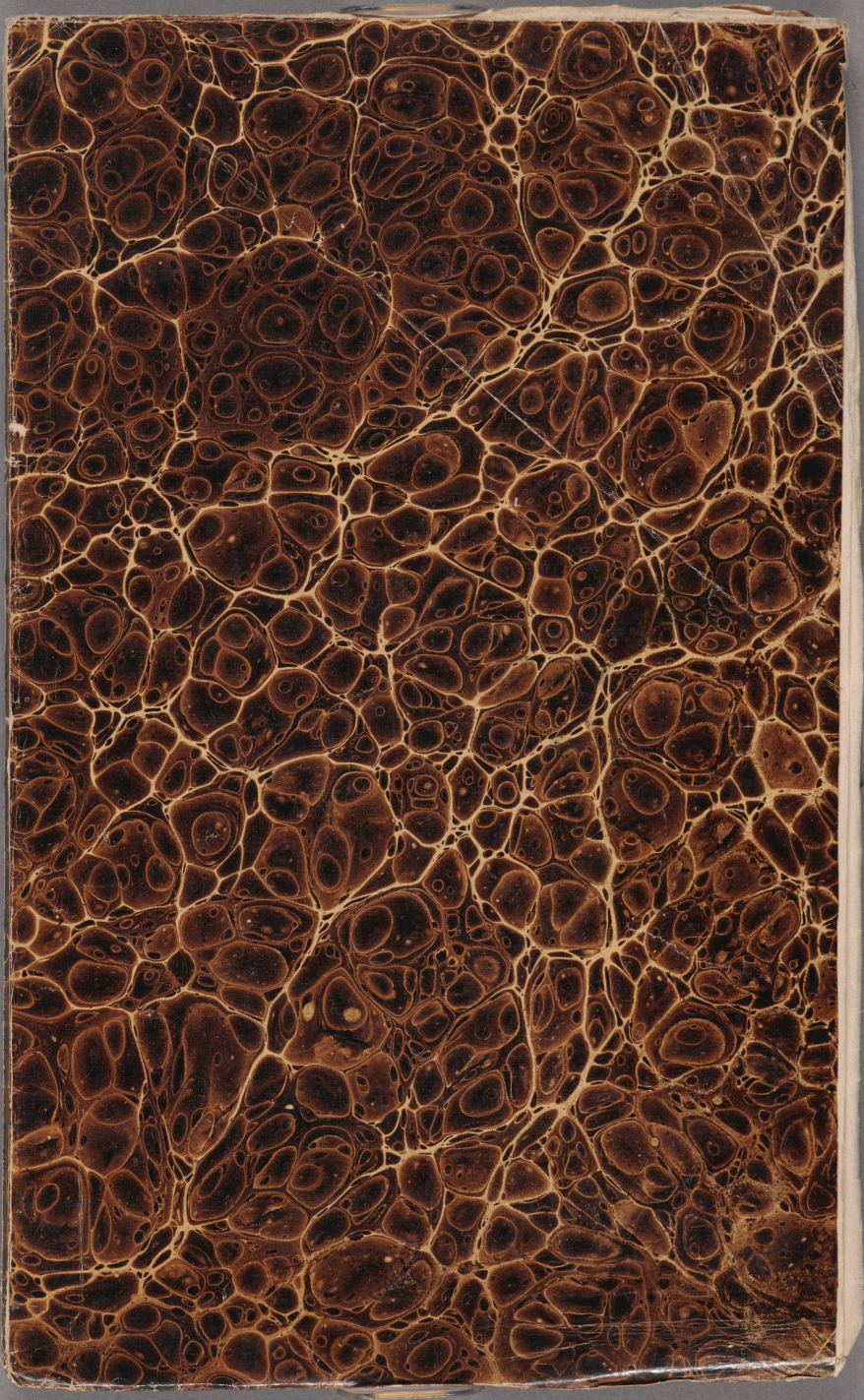

Majblommor 1841.

Högberg, Johan Daniel,

81 A Br.

ms.

X. 5. 1
P. 6. 2 Part 2

Vit. Sen.
(M)
0

HAJBLOMMOR

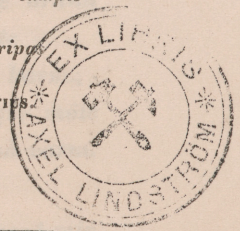
1841.

AF

JOH. DAN. HÖGBERG.

*Diffugere nives: redeunt jam gramina campis
Arboribusque comæ:
Mutat terra vices: et decrescentia ripæ
Flumina prætereunt.*

HORATII

STOCKHOLM.

Tryckt hos A. G. HELLSTEN.

1841.

Hvarje ton, som springer från min luta
är en suck utaf naturens smärta,
är en suck utur mitt eget hjerta,
som vill evigt sig till sängen sluta.

TILLEGNAN
till
TÄRNORNA I NORDEN.

---

*Stolt rullar på fästet den glödande solen
och famnar med gyldene strålar vårt land,
han fäster en krans af smaragder kring
polen*

*och lockar med saligt förtrollande brand
safirblåa sippor ur lundernas sköte
och guldgula visvor ur svällande barm;
den purprade fjäriln med rosen gör möte
och biktar sin kärlek för bruden så varm.*

*Men äfven den stolta har strängt min
luta
och lockat mig ut med sitt feiska ljus;
har lockat mig ut mina toner att gjuta
tillsammans med vindarnes vänliga sus;*

har uppfyllt med ljufvaste aning mitt hjerta
och diktat för mig så gudomligt och skönt;
har smyckat med rosor hvar glödande smär-
ta

och smärtornas syskon med liljor bekrönt.

Hvar gång då i vester ljusdrotten för-
blödde

och skogen sågs darra för vakans musik,
då tog jag min luta, som flammande glödde,
och tolkade sedan mitt hjertas lyrik;
men strängarnes toner, som kommo och
foro,

som föddes i lutan och dogo bredvid,
små liljor med tårade kalkar de voro
och barn utaf brinnande smärta och strid.

Beständigt var temat en leende klagan,
en blandning af gråtande löje och hön,
ja! glädje var blott som historiska sagan
till hälften en dikt; dock den glädjen var
skön,

ty alltid föll strålen, som utgick ur hoppet,
på känslornas kärna och pressade fram

en tår så gudomlig, så len under loppet
från ögat, som djupt bland kristallerna
sam.

*Men klaga här evigt, ack, klaga, o luta!
slå blixtrar i molnen, men klaga ändå;
det är så gudomligt att tårar få gjuta,
att gråta sympatiskt med blommorna små,
att gråta sympatiskt med allt i naturen
och blanda sin egen lycksaliga tår
med aftonens perlor ur höga azuren,
som vemodigt leende öfver oss står.*

*En gång stod Selene i silfrade dimmor
och, såsom Carariska marmorn, så blek
belyste gudinnan med darrande strimmor
i ängen små elfvornas tumlande lek;
men äfven sitt festliga skimmer hon sände
till mig, der med klingande lutan jag satt,
och djupa idéer på strängarne vände,
hon lyste mitt hjertas högtidliga natt.*

*Så mäktigt som orgeln i bedjande hjer-
tan
inpräglar sin djupa gudomliga ton,*

*och fläktar ur templet den qualfulla smär-
tan*

*och reser i stället en sällhetens thron,
så mäktigt bröt månans förtrollande öga
i tusende strålar sig in i min själ,
som genast var färdig att fly till det höga
och säga till jorden ett evigt farväl.*

*Då samlades skyndsamt de klagande lju-
den*

*och liljorna bundos då hop i en krans,
så blek som novisen i snöhvita skruden,
som men'skan då ögat förlorat sin glans.
Jag räcker den kransen dig, nordiska tär-
na,*

*du skönhetens drottning, förtjusande mö!
O, skänk den en blick af din mäktiga
stjerna*

*mer säll kan min krans då bortvissna
och — dö!*

TILL SÅNGGUDINNAN.

Sånggudinna! kom och hvifta
tåren bort från bleka kinden,
kom och kyss med dina läppar
sorgen från mitt qualda hjerta.
Tag din harpa uti handen,
spänn dess strängar; harposlagen
skola blixtra uti mörkret,
skola skingra lifvets töcken,
skola öppna ljusets salar.
Sjung, gudinna, hjertats aning,
själens suckar och dess hopp;
sjung hvad fordom uti ljuset
anden varit, huru festligt
i Hesperisk himlaprakt
själen vandrat under evig
jubelsång, och hur han blifvit

grymt bedragen här på jorden;
sjung om fröjden, som dock väntar
honom åter uti ljuset.

Kom nu med mig, sånggudinna!
herrligt tindrar aftondaggen
uppå blommorna, på gräsen,
herrligt lysas ambraqvällen
af millioner stjernebloss:
Våra trånadsfulla toner
skola giutas uti dalen,
kanske lyssnar någon enda
uppå dessa enkla ljud,
någon, hvilkens hjerta klappar
af en lika helig längtan
till ett annat bättre land.

Kom, gudinna, du min lefnads
följeslayerska, min fröjd;
du, som delar hvarje smärta;
du, som delar hvarje glädje;
du, som torkar ifrån kinden
tårdemanten, du mitt enda,
enda sköna lefnads mål.

Dig jag söker, när om qvällen
allt i stillhet djupt insomnar;
dig jag söker, när om dagen
alla äflas under glädje;
dig jag söker, ständigt, ständigt
och, liksom en fridens engel,
kommer du och lindrar genast
hvarje qual uti mitt hjerta,
i dess djupa sår du gjuter
då en herrlig oljobalsam,
evangelisk morgondagg
låter du i själen falla.
Stäm, o stäm nu, Sånggudinna,
harpan, låt de veka ljuden
uti klagande ackorder
sakta, döende försmälta!

SÅNGEN.

Jag vet en lund, ett ännu jordens eden,
en lund, beherrskad af en evig vår,
der näktergalar sitta jemt i träden
och sjunga, spela ifrån år till år;
derofvan ständigt himlens azurfana,
bland milda vindar, synes saligt hvifta;
derofvan Phoebus går sin ljusa bana
alltjemt; der ljus och mörker aldrig skifta.

I lunden sorlar ock en silfverkälla,
en källa, såsom ljuset ren och klar;
blott gudatoner ur dess bubblor välla,
en poesi, som förr i himlen var.
Den sorlar jemt invid demantestränder
och vattnar evigt sköna blomstergårdar,
som alltid skötas utaf englars händer,
som omsorgsfullt Allfader äfven vårdar.

O, sångens hemvist är den blomsterlund!
träd du uti dess rena helgedom,
gå dit, med hågen blott vid sången bunden,
gå dit, med hjertat rent med själen from!
och du skall finna huru ljusa englar
omkring dig sväfva och med liljehänder
omvira pannan lätt med blomsterstänglar,
uppskjutne der vid silfverkällans stränder.

Och du skall höra, ur de gröna träden,
en sång, så mild, som lärkans morgonsång,
än åter andra cherubsköna qväden,
högtidliga, som åskans höga gång;
och du skall höra då ett språk, som klingar
blott om det sanna, sköna, blott om ljuset;
och du skall finna hur din själ sig svingar
på förtid redan upp till Fadershuset.

Men harmonien genom själen tågar
och blodet svallar, alla pulsar slå;
ditt hjerta tjusas, klappar hänryckt, lågar,
en gudaflamma käns i djupet stå;

en himmelsk stråle sprang intill ditt hjerta,
ett ljust ackord försmälte vid ditt öra
och fläktade bort hvarje jordisk smärta;
du fick ett ljud af Serafsharpan höra.

Men träd till källan fram, se, på dess yta
hur grön och blomstrande en himmelsk värld,
lik en Najad, der ständigt tyckes flyta!
Af vågen drick — om du är nektarn värd;
och känner du se'n uti själen flamma
gudomliga och starka skaldevågor,
du rätt har druckit då utur densamma
och börjar färden se'n på ethervågor.

På ljusa vågor skall du sedan segla,
så gladt, utöfver lifvets ocean
och i dess klara silfver jemt dig spegla,
jemt under lifvets skiftesrika ban';
men glöm ej taga i din hand den fana,
på hvilken skrifna äro sångens under;
se'n når du säkert här den ljusa bana,
som Helios mäter, följd af dagens stunder.

Och dina sorger blifva sedan inga;
ty en polerad yta är din själ,
i hvilken sorgens gam ej mäktar tvinga
in sina klor, ej störa här sitt väl.
Men sången går med lyftadt siarfinger
och pekar uppå andra sköna länder;
han går — dock nej — han såsom blixten
springer
och du medföljer allt till lifvets stränder.

Så har du vandrat skiftesrika färden
och uppnått slutligen de sällas land,
du har nu uppnått rätta såugarverlden
och tar en bättre fana i din hand;
du träder in i templet — orgor brusa
i strålehvalfven, hvilkas pelar-rader
för ljuden darra. Englar dig förtjusa,
du framgår se'n bland sångens myriader.

Men midt i evighetens cirkel sitter
Allherrskarn på sin helga kungastol,
omgifven der af rosigt stjerneglitter,
omgifven af en krans af sol vid sol,

och sången är den sfer, som närmast sluter
sig kring hans thron, der alla skaldersjunga;
der Davidsharpan sina toner gjuter;
der engla-lutorna ock herrligt ljunga.

Det går ett ljud igenom himlens salar,
den helga Serafsbarpan hvilar sig
och sången tystnar och Allherrs-karn talar:
”J höga andar, som omgifva mig,
J andar, som på jorden finga njuta
af nektarsaften uti sångens urna,
J skolen nu ur edra guldhaf gjuta
dess barn på etherns englavingar burna!”

Strax skaldesången hörs i Zions dalar;
i ljusets strålemantel skrudad står
hvar skald och underbara språket talar,
hvarunder han så ljust sin harpa slår;
men blixtrar glänsa uti sångens vågor
och åskor rulla i dess purpurskyar
och skaldens luta står i ljusa lågor
hvar gång, då han sitt strängaslag förnyar.

Och englaskaran står betagen hörer
blott på de sköna, makalösa ljud;

en tjusad engel stundom harpan rörer
och blickar frågande och ömt på Gud:
”Hvi fingo vi ej äfven så förtjusa
och sjunga, sjunga så vid dina throner?
Hvi fingo våra harpor icke brusa
så skönt, så mildt i dina ljusäoner?” —

Ack jemt, ack jemt! jag känner sångens
välde
uti min själ; — jag är ej från det fri.
Hvarthelst mig ödet än på jorden ställde
skall jag då evigt, sång, dig trogen bli.
Du är för underbar, o skaldeharpa!
att kunna döljas för mitt spända öra:
du åska slår i molnen alltför skarpa
guldtoner, att jag ej dem skulle höra.

TÅRARNE.

Hvad äro tårar? — Trösterika barn af kärleken och smärtan
en perledagg i lifvets blomsterkalk, en bild
af ömma hjertan.

När själen svider
i bröstets kammar;
när kroppen lider
och hjertat flammar
af smärtans eld;
blott rinner tåren
strax lekas såren,
strax gjutes tröst
i sorgset bröst.

Ack, sälla vemodsburna englabarn! hvad
vore lifvet utan er?
En solbränd öcken eller ock en ständigt qval-
mig, åskomljungad sfer.
Lif kännes blomma

i hjertan fromma
allt är så lätt;
men ödet vänder
ett blad och sänder
båd' sorg och smärta
i troget hjerta,
allt är så tungt;
som torkad blomma
på solbränd teg
är lifvet nu,
dess källor tomma
och tungt hvarst steg
och smärtsamt allt;
men tåren rinner
i blommans kalk,
all sorg försvinner
och hvarje qual
förbyts till helig längtan, fröjdfull glädje,
tacksamhet och kärlek
och men'skan sänks på knä och stammar hän-
ryckt: »hvilken sällhet, Fader!»

SIPPAN.

Se vårens älskling, se den lilla sippan,
som står fördold vid foten utaf klippan
och mot det höga
sitt blåa öga

med tacksamhet och mystisk glädje slår;
se hur hon ler och torkar bort från kinden
hvar morgonstund den perleklara tår,
som natten pressat fram med nordanvinden!

O, menska! sök att alltid likna henne
och knyt en krans af liljor kring ditt ämne
och mot det höga
vänd du ditt öga

och tacka Herran, som så hyllar dig;
du är Hans älskling ju här evigt vorden
du är hans käraste, — en bild af sig
han skapade när du gick upp ur jorden.

FARVÄL.

Farväl, Farväl! — Var det ej så hon sade?
Var det ej hennes sista ord, som dog
på läpparna, då hon sin hand borttog
ur min, som hennes ömt omslutet hade?

Farväl! O mystiskt ljuder detta ordet,
uti dess inre ligger dold en tår,
och magiskt månsken öfver lifvet sår
detsamma nu, ack, det är aning vordet!

Farväl! — Hör eko henne härma söker,
att mer föröka detta hjertas sorg
och sluta det inom en qualsfull borg.
Ack, smärtan sig med hvarje pulsslag öker!

Farväl! O himmel, så det ordet bränner
i djupet af min genomglödda själ!
Och dock var hennes sista ord — farväl,
O, hvilken aning jag i bröstet känner!

Dock bort, du aningens dödsbleka stjerna,
jag skall här vänta under tålmod
och uti qvällen kyla af mitt blod
och söka lugnt mot hvarje smärta spjerna!

Och slå ej än så häftigt, rörda hjerta,
du ljufva qväll, sprid du ett svalkans regn
uti mitt bröst; jag vill uti ditt hägn
försöka dämpa hvarje sorg och smärta!

I lunden vill jag gå och mot den klara
och svala daggen kyla denna fann
och ropa då och då min flickas namn,
som hvarje klippa mig skall återsvara.

ARMIDA.

Ack! evigt, evigt för mitt qualda hjerta
är han förlorad; evigt borta nu.

Hvar glädjestund förvandlad är till smärta,
han kommer aldrig mera åter ju.

O undra derföre ej att tårar bada
beständigt mina kinder och mitt öga;
ty flydda äro dessa dagar glada,
ej återkomma de förrn i det höga!

O undra ej att jag vid månens strimmor
så ensam går och ser mot höjden opp,
att jag vill sluta mig i dalens dimmor
och der mig glömma, med mitt flydda hopp.
Jag skall der gå och längtande förbida
den ljusa engel, som mig döden bringar,
jag skall der gå och jemt mot qualen strida;
allt intill dess förlossningstimman klingar.

Jag skall jemt gå och sucka och derunder
beständigt ropa Fridolfs ljufva namn;
jag skall der höra uppå åskans dunder
och emot blixten sträcka glad min famn;
jag skall med blåa ögats tårkristaller
befukta jorden, fukta hvarje blomma
och såsom regnet utur molnet faller,
så skall ock tårar ur mitt öga komma.

Och bergen, om de äfven kunde klaga
med mig sympatiskt skulle göra det;
de skulle del uti min smärta taga,
de skulle gråta, jag det säkert vet. —
Men hör min klagan, hör mig, himmel,
himmel!

O, låt Armida snart sin Fridolf famna! —
O, tag mig bort från denna verdens hvimmel
och låt mig snart bland stjernorna få hamna!

VEXELSÅNG.

CORINNA.

Vänskap och dygd äro leende englar;
själen de lyfta mot himmelen opp;
blommor de likna på böjliga stänglar;
stjernor de äro för människans hopp.
Vänskap står fast emot stormen, som ryter,
tänder i grafvarnes mörker ett ljus.
Verldar försvinna; men vänskapen bryter
sig genom deras instörtande grus.

CECILIA.

Öppna ditt hjerta för glädjens förtjusning;
hör, hur han ljuder i fåglarnes sång;
hör, hur han spelar i vindarnes susning;
se, hur han dansar i bäckarnes gång —
gläd dig, som seglarn, då stormen har rasat
och han oskadad i dyningen går:

han, som just nyss hade bäfvat och fasat,
leende ögat mot himmelen slår.

CORINNA.

Mäktig som åskan är vänskapens flamma,
då utaf trohet sin vård han här får;
ständigt då växer och växer densamma
tills han förstora*d* i himmelen står;
hoppet då äfven med magiska strålar
smaler mot hjertat; med tjusande glans
höljer det vägen, som blomstrande prälar;
vänskapens englar gå fram då i dans.

CECILIA.

Blixtrar ha ljungat nu kring om din panna,
ingen dock vågat att röra vid den.
Englarne bjödo de djerfve att stanna,
vända tillbaka till molnen igen
Fräckheten sökte att krossa en lilja,
lade sitt garn för din sväfvande fot.
Ödet dock hindrade genast dess vilja
krossade listen, dess ränker och hot.

CORINNA.

Vänskapen virar utaf Myosoter *)

*) Förgät-mig ej.

festligt en krona, som evigt är grön;
vänskapen torkar det öga, som gråter,
kysser de läppar, som röras till bön.
Dygden är ljuset på jordiska banan,
blomman i själen, är engeln, som går
framför menskan med himmelska fanan,
jungfrun, som vägarne blomsterbesår.

CORINNA.

Låt mig dig famna, ack, goda vänninna!
låt mig få virka ditt leende namn
djupt i mitt hjerta, må känslorna spinna
nät utaf lågor då famn emot famn
blossar; då själarne mystiskt sig gjuta,
gjutas tillsammans i kyssar, som gå
lätt öfver läpparnes bryggor, som sluta
saligt tillhopa då vännerna två.

SKALDEN.

Och *Skalden* han griper sin strängade
harpa
och seglar med handen på glödande våg,
då vakna upp toner, gudomliga, skarpa;
då löses den verld, som i strängarna låg,
den verld utaf andar, i dessa låg bunden
framdansar som blixtrar på dimmiga grun-
den.

Det flammar i själen. Han brinner och
alla
hans pulsar med glödande ifver då slå;
som stjernskott i qvällen idéerna falla
och praktfulla taflor upprullas och stå
i blomstrande fågring för alla hans sinnen;
han fattas af ljufva lycksaliga minnen.

Men högre mot skyarne stiger hans låga,
den bryter till hälften i himmelen in,
som ger honom svar på hans brinnande
fråga:

”Är världen, som ligger i harpan ej min?”
Han tecknar se'n ofta förtrollande under
i skalde-förtjusningens skönaste stunder.

När glödande solen om morgonen rullar
vidt öfver de daggiga fälten sin prakt
och kläder i purpur båd' dalar och kullar
och tolkar sin stora gudomliga makt;
då brinner ren skaldens etheriska flamma
och evigt han brinner, blir evigt densamma.

När gyldne rubinen vid aftonens timma,
med sväfvande gång öfver hvalfvets safir,
sig sänkt uti vesterens omslutaude dimma
och natten utbredit sitt djupblåa skir;
då brinner ock skaldens etheriska flamma
och evigt han brinner, blir evigt densamma.

L Ä N G T A N .

A ck, nere i dalen,
hur lugnt det än är,
tungt trycker mig qvalen,
jag trifves ej här!

Jag vänder mitt öga
och höjer mitt hopp
dit upp till det höga,
jag längtar dit opp.

Ej susar i linden
ett klingande ljud;
blott klagar i vinden
min längtande brud.

Hon ropar ur höjden
tillbaka min själ,
att njuta i fröjden
sitt eviga väl.

Och ständigt hon säger
och ropar till mig:
"Ack, jorden ej eger
en boning för dig!

Men upp uti ljust
dig väntar ett tjäll,
i Fädernehuset,
der blifver du säll.

I rosenröd fågning
står jemt der en dag,
i lundernas hägring,
vid harpornas slag.

Der har du din boning,
der har du din brud;
i helig försoning
du bor der med Gud.

Kom därför tillbaka
till höjden igen;
ej längre försaka
nu, älskade vän!"

Så hör jag ur vinden,
ur fåglarnes sång,
ur suset i linden,
ur bäckarnes gång.

Skall snart ej min trängtan
få slutas, få dö?
Skall snart ej min längtan
nå sällhetens ö?

PÅ MIN 17:de FÖDELSEDAG.

(Juli 1840.)

Ja, tiden hastar fram med örnevingar;
dock upp, försök att gripa honom du,
tag uti handen ock ditt guld, som klingar,
försök; du blott här kan bli efter, ju!
Friskt mod! framåt på lifvets bölja segla
du får åtminstone dig deri spegla.

TILL HEMBYGDEN.

Ack, nu jag återser er, gröna lunder,
der jemt min barndomstid så säll förflöt;
der detta lif såg sina solskensstunder;
der kärlek, sällhet frid och fröjd jag njöt.
Kom därför, kom nu till mig, trogna luta,
och brinn i ljusa flammor med mitt hjerta
och låt ur strängaradens guld sig gjuta
en sång, som hvifstar bort min sorg och
smärta.

O, låt uppå din ljusa guldvåg brusa
en vind, som Thules nordan klar och fri;
men låt den ock som vestanvinden susa
med trastens jubelsång till melodi;
och låt din svan på ljudens etherbölja
i en och annan ton få litet brinna;
låt lif och känsla sången ock åtfölja
och några trådar i dess mantel spinna!

Min helsning tagen, källor, ängar, lunder
mitt varlifs ljusa, stilla paradis,
J trollasyler, nordens rika under,
J gröna alar, der på tusen vis
skönskrudad siska om sin kärlek talar
for vingad brud med yppigt ljufva toner,
J mossbetäckta klippor, friska dalar,
J frihetens och fridens lugna zoner!

Min helsning tagen minnesådda hällar,
der fordna bragder runeskrifna stå
och skriften lyses utaf norrskensqvällar,
i hvilka trastar sina chörer slå;
af nätter, då ett stilla månsken väller
ur silfverskyar utar jungfrubarmen;
då mörkblåa dōmen sina tårar faller
och örnen slumrar högt på klippokarmen!

Min helsning tagen blomsterhöljda kullar;
kring hvilka ständigt blåögd mälarvåg
på gyldne botten sina perlor rullar;
du sköna strand, der ofta gossen såg
sin bild i azurböljan sakta simma;
der förr han satt så många ljufva dagar

så säll, så lugn i lifvets morgontimma
och stiftade med andra piltar lagar!

Min helsning tag ock du romantiskt sköna
och tusenåra skog, du furulund,
der nymfer dansa uti drägter gröna;
der jubeldag är hvarje morgonstund;
och der naturen purpurmantlad sitter
och jemt om hopp och tro och kärlek diktar;
och der af glädje hvarje fågel spritter;
der lif för lif sin tjusta känsla biktar!

Min helsning tagen sist, J goda vänner,
som med mig knöto ett förtroligt band!
En himmelsk känsla jag i bröstet känner,
då jag nu räcker eder glad min hand;
men veten att den känslan evigt glöder,
uti mitt hjerta som en offerflamma
och att den tusen andra känslor föder,
men som dock alla brinna för detsamma.

Ack, se, derborta hur det höga tempel
bland molnens silfverchaos höjer upp
sin mörka tinning med en dristig stämpel
på kopparmusklerne på gyldne tupp!

Du är dig lik, du majestätiskt höga
och minnesomkringgjutna pelarkyrka;
men säg: hur länge skall ännu vårt öga
dig se? Hur länge få vi i dig dyrka?

Nu stanna öga; der inunder linden
i tempelskuggans ljuffigt svala bän,
se huru der, nu smekt af vestanvinden
och fuktad utaf serladaggens regn,
sig höjer upp en katafalk ur jorden,
om sommarn smyckad af de friska gräsen;
om vintern af den dräkt, som höljer nordnen.
Der borta hvilar hon — ack, nu ett högre
väsen!

Ljud sakta lyra; sonen står vid grafven,
vid grafven der hans mor till ro sig lagt,
och håller uti handen sorgglafven.
O, slå mig, minne, med din gudamakt
att än jag må mig till det hjerta trycka,
som, ömt och kärleksfullt, jemt var det-
samma
i glädje, sorg, i olycka och lycka;
som ständigt brann med ren och helig flamma!

Ej mer nu, moder, ödets stormar brusa
kring dig; de nå ej detta sälla land,
der ständigt vårens milda fläktar susa
omkring lifskällans diamanterand.

Jag mins, o mor! då än i jordens lunder
du gick och ofta kysste från mitt öga
den tår, som log deri; ack, dessa stunder
mins jag hvar gång nu tårar blicken löga!

Men så det är, allt måste här försvinna,
allt, som ett lif inunder solen har.
Blott ofvan stjernorna kan flamman brinna
i evig glans, som ljuset ren och klar.
Ja, alla måste lyda ödets lagar,
som skilja fränder, vänner, från hvarandra;
men som förena ock i bättre dagar,
de skiljda, der de se'n få evigt vandra.

EN BLICK I DET FÖRFLUTNA.

Ack, ljuf och mild som vestanfläkten,
minne!

är du, då uti tåromgjuten glans
du träder fram för detta tjusta sinne
och pekar på mitt vårlifs blomsterkrans,
och pekar på allt kärleksfullt och herrligt,
som gossen njöt i länge ostörd ro,
till dess att tiden härjade förfärligt
hans blomsterfält, hans hjerta och hans tro.

Hvar gång då Eos öfver östern bredde
sin purpurmatta för sin gyldne drott
och uti ljusrödt helgonskimmer klädde
allt i naturen både stort och smått;
då stod jag upp med solens första lågor
och speglade mig i dess gyldne char,
jag gaf den stolta många tusen frågor
och fick tillbaka många tusen svar.

och vakans jubel hördes uti dalen
med högre toner och med mera klang,
och mången ljuf ackord af näktergalen
igenom luften musikaliskt sprang;

Då gick jag hem och mången saga hörde
berättas af en broder, af en vän,
dess enkla språk mitt hjerta ofta rörde
och mången gång detsamma rör mig än.
Jag undrade på sagans hjeltar, trollen,
på jättarne och på dess elfvor små,
som ofta spelte deri första rollen;
ej jag förstod dess andemening då.

Men lifvet gick framåt på tidens bölja,
allt skönt och ljuft försvann så inom kort;
jag ville ej; men ack, jag måste följa
med tiden från mitt barndomseden bort!
Så kom jag ut i verlden, hvilkens fejder
jag aldrig anat i min blomsterdal,
jag kom i sorgens och i splitets nejder
och hjertat pressades af sorg och qual.

Men ock i detta stridsuppfyllda hvimmel
jag en atom af himmelsk sällhet njöt,

en azurmängd och rosensmyckad himmel
en stund sig kring mitt öppna hjerta slöt:
jag såg en flicka, ack, en huldgudinna,
så schön och öm; jag tänkte, trodde, såg
en feisk flamma i dess hjerta brinna
en gång då vid mitt bröst den hulda låg.

På hennes kinder brannen purpurfärging,
för hvilken dunkel, aftonrodnan stod
och håret lekte bland en liljehägring
kring panna, skuldra, i en vågig flod,
och hennes blickar alstrade förtjusning
dess öga brann förtrollande i glans,
och på dess panna skimrade en ljusning,
som någongång bröts mot en blomsterkrans.

En kyss jag uppå hennes panna tryckte,
en kyss likså på hennes rosenmund;
ach, tusen englar jag då sväfva tyckte
för mig på hoppets dunkelfria grund,
en ljusblå himmel öfver mig sig hvälfde
i helig stillhet så etherisk klar
och hvarje fiber, hvarje känsla skälfde
och hvarje åder uti svallning var.

Och lifvet låg liksom en spegelyta
för mig i hoppets sköna rosengård,
jag såg det ren så stilla, stilla flyta
emellan blommor under hennes vård;
men då kom tiden, grumlade min källa
och ryckte henne från mitt druckna hopp,
och nu blott tårar utur ögat qvälla
och fukta kinden under stilla lopp.

Men hvarför fick jag ej på jorden njuta,
ej njuta frukten af min morgondröm?
Och hvarför skulle den i tårar sluta.
O svara, öde! du, som ropar: glöm.
Ja väl, jag skulle, om jag kunde — glömma
min lefnads aldraskönsta period,
jag skulle sorgens kalk i botten tömma
och dricka näktarn utur Lethes flod.

Men aldrig, aldrig kan jag glömma henne,
som skänkte mig så mången gudablick;
som knöt så många blommor kring mitt
änne,
fast uti frukter här ej någon gick;
nej! aldrig än så länge solen tågar

i öster upp i vester ned för mig.
Så länge än i bröstet själen lågar
skall jag jemt minnas här, o flicka, dig!

I EN STAMBOK.

Jag minnes dig, när vårens milda tärna
med blommor i fladdrande håret sig ter;
jag minnes dig, när aftonhimmelns stjerua
med tindrande blickar på ynglingen ser;
vid lampans sken, i sorgens dystra stund-
der,
i glädjens hem, i nordens ljusa lunder
jag minnes dig. —
Ack, mins du mig?

PÅ EN VÅRQVÄLL.

Qvittren, små fåglar, o qvittren i träden,
qvittren och sjungen, **J** lyckliga små!
Våren är kommen. Mot hvalfvets azur
höjen nu upp edra glädtiga qväden,
spelen i parkerna, spelen och slå
tjusande drillar för nyväckt natur!

Doften, små liljor i skuggrika lundar,
spriden, o spriden ert ljusliga doft,
vidt öfver ängarnes lena smaragd.
Våren är kommen. Sommaren stundar.
Herren er smyckat, barn utaf stoft,
blomstrande prakt i ert sköte är lagd.

Dansen små elfvorkring källornas ränder,
dansen vid bäckarnes dallrande sång
glädtigt i nordens elysiska qväll.
Spelen, **J** näckar, vid grönskande stränder;

hvisken, o hvisken, i bäckarnes gång,
dansen på sjöbottens silfvernehäll!

Susen, ack susen, J fredliga vindar,
smeken de leende böljornas glans,
kyssen de qvittrande fåglar, som bo
kärligt tillsammans i blommande lindar,
leken, o leken i yrande dans,
vyssen små blommorna sakta till ro!

Fröjden er, menskor, J lyckliga likar;
öppnen ert hjerta för sällhet och frid,
lånen ert öra åt lundens musik;
hör, hvilket thema der vakan predikar!
Njuten, o menskor, den fröjdfulla tid,
som uppå fågring och prakt är så rik.

Fröjdens och glädjens; de skönaste tider
blomstrande för edra sinnen nu stå!
Fällen dock stundom, o menskor, en tår,
fållen en tår för en like, som strider
tåligt mot ödet, mot vågor, som slå
vreda mot kämpen, der lugu dock han står!

MIRANDA.

En himmelsk flicka ständigt kring mig
sväfver,
hon följer mig hvarthelst jag äfven går,
dess röst uti min egen harpa häfvar
och hennes känsla i min känsla slår.

Hon är så schön — och hennes milda öga
jemt strålar med en öfverjordisk glans,
det ler som aftonstjernen i det höga,
som purpurrosen i en blomsterkrans.

Och uppå kinderna en trollprakt hvilar,
en färgglans första morgonrodnan lik;
och öfver alabasterskuldren ilar
en lockig flod, så yppigt schön och rik.

J obeskrifligt sköna drömmar leker
den hulda kring mig, gjuter frid och tröst
uti mitt hjerta, hon min panna smeker
och trycker mig då till sitt ljufva bröst.

Jag skådar henne öfverallt: i solen
hon i förklarad helgonskimmer ler;
och uti stjernorna, som kransa polen,
jag jemt det sköna idealet ser.

I hvarje blomma hon emot mig myser,
i hvarje källa ser jag hennes bild,
i månens bleka aftonsken, som lyser
i lunden mig, hon blickar ljuf och mild.

Och skrider någon tår utöfver kinden,
den skönas blick jag ser då klart deri;
och qvittrar fågeln uti vestanvinden,
jag hör då hennes läppars harmoni.

Och klagar ömt i lunden näktergalen
med sälla suckar uti nordens vår,
då genombäfvar hennes stämma dalen
och utaf tjusning detta hjerta slår.

Och sorlar bäcken uppå silfversanden,
jag dervid hör då hennes lena ljud;
och brusar vattnet emot gröna stranden
jag dervid hör min himmelssköna brud.

Hvar afton sitter hon i stjernedrägten
på ljusa flammor uti purpurskyn
med andra syskon af den sälla släkten; —
hon är dock skönast i min ljufva syn.

Men aldrig här i verkligheten finner
den tjusta ynglingen sin sköna brud,
fast hjertat lågande i kärlek brinner,
som morgonsolen i sin gyldne skrud.

Ack, nej! ett annat land skall säkert skåda
det sälla paret vandra hand i hand;
en annan sol skall lysa der oss båda
invid urljusets evigt lugna brand.

DEN STRIDANDES SÅNG.

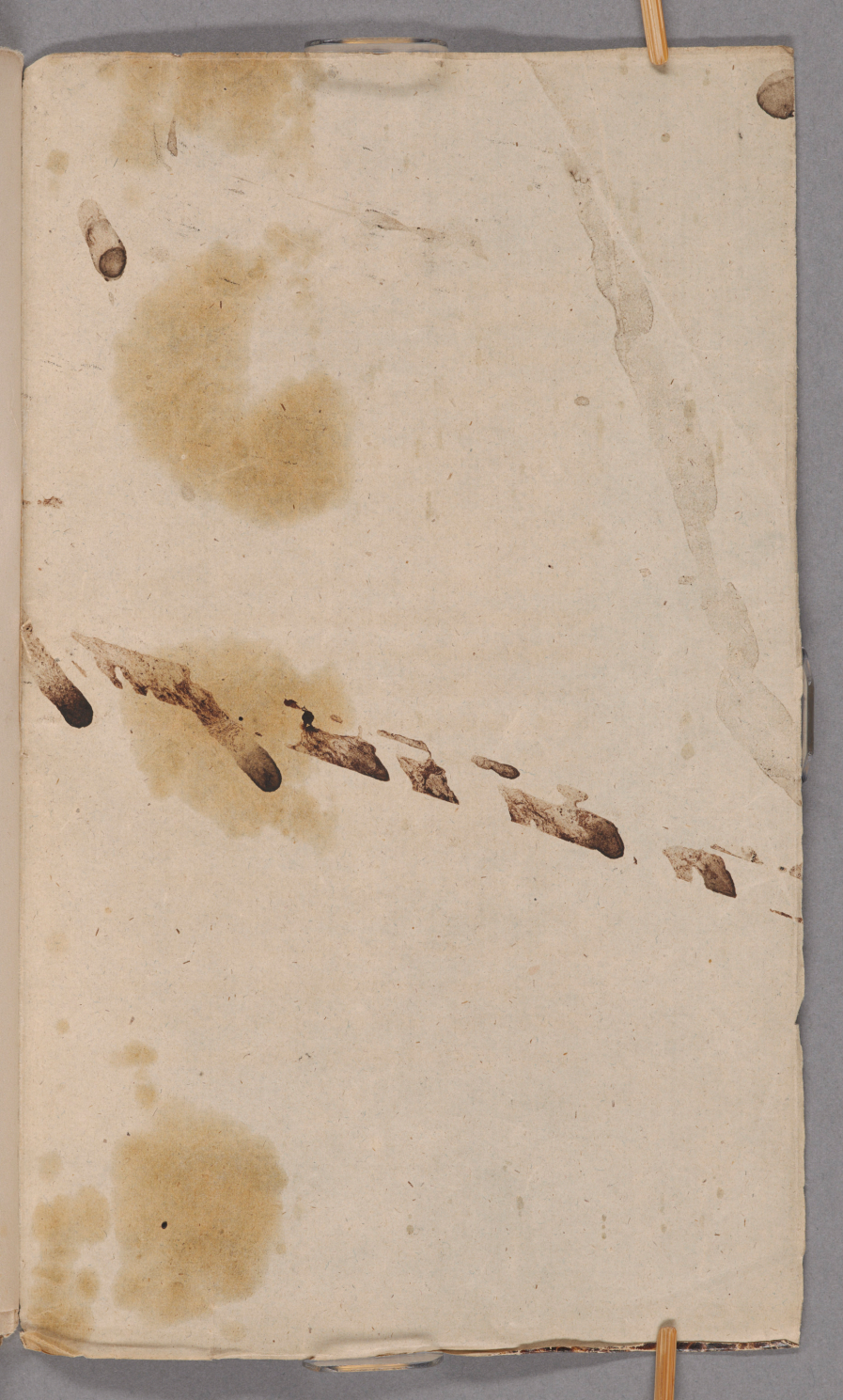
O, sol! hur skönt du än i vester sänker
på saffransbäddarne om qvällen dig ner;
hur svalkande du än omkring dig stänker
din purpurdagg, hur mildt du äfven ler;
du dock ej med ditt ljusa trollsken dränker
den sorg och smärta, du omkring mig ser:
du kan ej skingra lifvets kulna dimma,
ej skingra qvalen, som omkring mig stim-
ma.

Hur herrligt du än uti dōmen lyser,
så är dock mörkt uppå min ödestråt,
der ingen blomma mot mitt öga myser
och ingen vän der torkar bort min gråt.
Det är så kallt midt i ditt glöd; jag fryser
och känner mig af kallsvett ständigt våt.
Blott åskor kring mig sina viggas slunga
och stormar vilda chörer för mig sjunga.

Dock kommen, öden! jag kan ännu strida,
än höja upp min muskelfulla arm;
jag skall er, kämpar, leende förbida
med handen lagd uppå min lugna barm,
der mannamodet skall sin flamma sprida;
jag ej förskräckes för ert vilda larm.
Hur än J rasen, skall dock segeru blifva
på slutet min; jag skiljomurn skall rifva.

Men när den sista kämpen slutligt stiger
med mig till evig på min lefnads ö,) n
och till helt andra öden mig inviger
sen jag har seglat öfver tidens sjö;
då är det skönt, när stormbasunen tiger,
att sluta ögat och att stilla dö,
och se'n få fram till skaparthronen träda
och med Seraferna en hymn der qväda.

Inches

1

2

3

4

5

6

7

8

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

